

‘Υπουργὸν Α. Πάτχον, δ Σχινᾶς ἔδιορίσθη Γενικὸς Πρόξενος τῆς ‘Ελλάδος ἐν Βουκουρεστίῳ. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 726.

Τ.

ΤΕΝΕΔΙΟΣ (*Marouhi*). Ἐχρημάτισεν εἰς τῶν ἀρίστων μαθητῶν τοῦ περιωνύμου Γυμνασιάρχου Λάμπρου Φωτιάδου. Ο Νεόφυτος Δούκας χάμνει μνεῖαν αὐτοῦ ἐν τῇ Γραμματικῇ του ἡ *Τερψιθέα*. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 301.

ΤΖΑΝΕΤΗΣ (*Iωάννης*). Βοζάντιος. Ἐχρημάτισε Μέγας Κλωτζάρης τοῦ ἀτυχοῦς ‘Ηγεμόνος Οὐγγροβλαχίας Μαυρογένη. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 194 καὶ τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 229.

ΤΖΕΛΕΠΗΣ (*Iωάννης*). Χίος. Εἰς τῶν πεπαιδευμένων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἐχρημάτισε διδασκαλὸς τῆς ‘Ελληνικῆς γλώσσης τοῦ ἐν Χίῳ Γυμνασίου, καὶ τῆς ἐν Κωνσαντινουπόλει Πατριαρχικῆς Σχολῆς. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 337.

ΤΖΕΧΑΝΗΣ (*Kωνσταντῖνος*). Εἶπεν εἰς τὰ μαθήματα τῆς φιλοσοφικῆς Σχολῆς τοῦ ἐν Δεΐδᾳ Παιεπιστημίου. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 152.

ΤΖΙΓΑΡΑΣ ((*Sτέφανος*). Ιωαννίτης. Εἰς τῶν λογίων ἀν-

δρῶν τῆς ΙΖ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 57.

ΤΖΙΓΑΡΑΣ (*Kωνσταντῖνος*). Βίτις τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 397.

ΤΡΙΒΩΛΗΣ (*Ιδκωβος*). Κερκυραῖος, ἐκ τῶν εὔπατριδῶν. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 31 καὶ 32.

ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ (*Σπυρίδων*). Ἐγεννήθη περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος ἐν Μεσολογγίῳ, ὃπου ἐξεπαιδεύθη τὰ ἐγκύκλια καὶ ‘Ελληνικὰ μαθήματα. Τούτων δὲ ἀποπεριτωθέντων, μετέβη εἰς τὴν πλησίον πόλιν Παλαιῶν Πατρῶν, ὃπου ἐτυχεὶ τῆς φιλίας τοῦ Προξένου τῆς Αγγλίας Στράγκ, τὸ γένος ‘Επτανησίου ἐκ Ζακύνθου, ὅστις τὸν ἐδέχθη εἰς τὸ Γραφεῖον του. Κατὰ τὸ 1810 ἔτος ξενίζομένου τοῦ Λγγλου περιηγητοῦ Λόρδου Νόρθ, μετὰ ταῦτα Κόμητος Γυτλφορδ (1), ὑπὸ τοῦ Αγγλου Προξένου Στράγκ, καὶ γνωρίζων οὗτος τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ ῥηθέντος Λόρδου διὰ τὴν ‘Ελληνικὴν γλῶσσαν, ἐπαρουσίασεν αὐτῷ τὸν νέον Τρικούπην, ὃς λαλοῦντα καλῶς καὶ τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν. Η συνέντευξις αὕτη τοσοῦτον ἐνθουσίασε τὸν εύγενη Λόρδον

(1) Ἰδε τὸν ὄπ' ἐμοῦ ἐκδοθέντα *Ελληνιστὶ καὶ Ιταλιστὶ Βίον του* ἐν Αθήναις 1846, εἰς ὅγδοον.

Νόρθ, ώστε άμέσως τὴγάπησε τὸν νέον Τρικούπην ὡς υἱόν του, καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς λογδίνον ἵνα τελειοποιηθῇ εἰς τὰς φιλολογικὰς γνώσεις του. Μετὰ ταῦτα τὸν εἶχε πάντοτε μετ' αὐτοῦ ὡς ἴδιαίτερον Γραμματέα. Ἐκραγείστης δὲ τῆς ‘Ελληνικῆς ἐπαναστάσεως, καθ' ἣν στιγμὴν ὁ Κόμης Γυζέλφορδ εύρεσκετο εἰς Ζάκυνθον πρὸς ἐπιθεώρησιν τῶν ἔχεται Ελληνικῶν σχολείων, διὸ Τρικούπης ἐζήτησε καὶ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν ἀδειαν νὰ δράμῃ εἰς τὴν γῆν τῆς γεννήσεως του. Ἀλλὰ μετὰ τὴν ἀποτυχίαν τῶν Ελληνικῶν δπλων, καὶ τὴν καταστροφὴν τῆς Χίου, διὸ Τρικούπης ἐσώθη ἐν τῇ γῆσφι Λευκάδῃ, ἐξ ἣς διοικητὴς Ἀγγλος Τέμπλε ἦθελε τὸν ἀποδιώξην, ἐὰν δὲν ἐφοβεῖτο τὴν ὄργὴν τοῦ Κόμητος Γυζέλφορδ, πρὸς ἀντάμωσιν τοῦ διποίου εἶπεν διὸ Τρικούπης διευθύνετο. ‘Αμα δὲ τὰ τῆς ‘Ελληνικῆς ἐπαναστάσεως ἔλαβον ταχτικωτέραν μορφὴν, διὸ Τρικούπης ἐπέστρεψεν ἐν τῇ πατρίδι του, καὶ ἔκτοτε ἐχρημάτισε πάντοτε μέλος τῆς προσώρινῆς Κυβερνήσεως αὐτῆς μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Κυβερνήτου, διστις ἀμέσως τὸν ἐδιόρισε Γραμματέα τῆς Ἐπικρατείας. Δυστυχῶς δὲ μετὰ παρέλευσιν δύο ἑτῶν διὸ Τρικούπης ἔδωκε τὴν παραίτησίν του, καὶ ἐνώθη μὲν τοὺς ἀντιπολιτευομένους ἐφάνη δόμως πάν-

τοτε εἰ; τῶν πλέον μετριοφρόνων ἀντιπολιτευομένων, διότι ὑπολύπτετο τὴν διπλωματικὴν ἰκανότητα καὶ τὰς ἀρετὰς τοῦ Κυβερνήτου. Μετὰ τὴν Ἐλευσιν τοῦ Βασιλέως Ὁθωνος καὶ τῆς ἀντιβασιλείας αὐτοῦ, διὸ Τρικούπης ἐχρημάτισε συχνάκις ὑπουργὸς τῆς Παιδείας, καὶ Πρέσβυτος ἐν Ἀγγλίᾳ, ὅπου καὶ τὴν σήμερον κατέχει τὴν θέσιν ταύτην, ἐκδίδων τὴν ἱστορίαν τῆς ‘Ελληνικῆς ἐπαναστάσεως. Διὸ διὸ Τρικούπης είναι ἀριστος πεζογράφος, εὔγλωττος ῥήτωρ, καὶ εὐφυὴς ποιητής. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 715.

ΤΡΩΪΔΟΣ (*Iωάννης Ἄρδεας*). Εἴς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΖ'. ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 53.

ΤΓΠΑΔΔΟΣ ΚΩΖΑΚΗΣ (*Γεώργιος*). Ἐγινηθῆ περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΗ'. ἑκατονταετηρίδος ἐν Κεφαλληνίᾳ, διόπου ἐδιδάχθη τὰ Ελληνικὰ μαθήματα. Τούτων δὲ ἀποπερατωθέντων μετέβη εἰς Παρισίους καὶ κατεγράφθη μαθητὴ τῆς Ἱατρικῆς Σχολῆς, ἥτις τὸν ἑτίμησε μὲν τὸ διπλωμα τοῦ Δόκτωρος κατὰ τὸ 1817 ἔτος. Μετὰ ταῦτα ἀνέχώρησεν εἰς Ρώσσιαν, ἐπαγγελλόμενος μετὰ πολλῆς ἐπεισοχίας τὸν Ιατρὸν εἰς Κισσινόβι, πόλιν τῆς Βεσσαραβίας. Ἐκραγείστης τῆς ‘Ελληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἔδραμεν ἀμέσως ἐν ‘Ελλάδι, καὶ παρευρέθη εἰς τὴν ἄλωδικ-

τῆς Μονεμβ.σίας. Δυσχρεστήσεις δὲ ἐνεκά αταξίων τινῶν ανεγώρησεν ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα καὶ ἐπέστρεψεν εἰς Κισσινός. Ἐπανῆλθεν ἐν 'Ελλάδι κατὰ τὸ 1837 ἔτος, καὶ κατὰ τὸ 1842 ἀδιοσύνην ἔφορος τῆς Δημοσίου Βιβλιοθήκης τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐπιμελεῖς δὲ αὐτοῦ ἐξελόθησαν τὰ Ἰνδικὰ συγγράμματα, μεταφρασθέντα εἰς τὴν ἡμετέραν χοινὴν διάλεκτον ὑπὸ τοῦ Ἀθηναίου Γαλανοῦ. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 635.

ΤΥΠΑΛΔΟΣ (*Kωροταγιτος*). Τὴν σύντομον βιογραφίαν τοῦ λογίου αληρικοῦ τούτου, διευθύνοντος μετὰ ζήλου τὴν ἐν Χάλκῃ Σχολὴν, ἵδε ἐν τῷ Α'. Μέρει τοῦ παρόντος Καταλόγου. Ἰδε δὲ καὶ τὸν ἀριθμὸν 751.

Φ.

ΦΑΛΗΡΕΓΣ (*Γεώργιος*). Βυζάντιος. Ἐχρημάτισε διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν τῇ πατρίδι του, μέχρι τῆς 'Ελληνικῆς ἐπαναχείσεως. Κατὰ δὲ τὸ 1825 ἔτος διετρίβοντα ἐν Κερκύρᾳ δι' "Λοχων τῆς Ιονίου Ακαδημίας τὸν ἐδιόρισε βουλίδην τοῦ ἐπιστάτου τῆς Βιβλιοθήκης. Μετὰ ταῦτα ἐπαγγέλλετο ἴδιαιτέρως τὴν διδασκαλίαν, καὶ ἀπεσίωσε ἐν τῇ ῥυθίσαη νήσῳ. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 716.

ΦΑΡΜΑΚΙΔΗΣ (*Θεόχ.Ιητος*). Ἐγεννήθη ἐν Λαζίσσῃ τὴν

25 οκτωβρίου τοῦ 1784 ἔτους. Διδαχθεὶς δὲ ἐν τῇ πατρίδι του τὰ Ἑλληνικὰ γράμματα, ἔχει ροτονήθη οὐτόθι διάκονος κατὰ τὸ 1802, καὶ, κατὰ τὸ 1811 ἔτος, Πρεσβύτερος ἐν Βουκουρεστίῳ. Κατὰ τὸ αὐτὸ διοικητό, προσεκλήθη ἐν Βιέννη ὡς ἐφομέριος τῆς 'Εκκλησίας τῷ Ξένων λεγομένων Γρατεών, καὶ τὴν ἐφομέριαν ταύτην διετέλεσεν ὅκτω περίπο, ἔτη. Κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην ὁ Φαρμακίδης προσεκλήθη παρὰ τοῦ γενναιοτάτου φιλέλληνος Κόμητος Γιελφορδ ὡς διδάσκαλος τῆς θεολογίας ἐν τῇ μελλούσῃ Ιονίῳ Άκαδημίᾳ, καὶ ἐν τούτοις νὰ ὑπάγῃ. Διπάνη τοῦ γενναιοτάτου Προστάτου τῆς Ἑλληνικῆς παιδείας, εἰς τὸ ἐν Γοττίγγη Πανεπιστήμιον διὰ ν' αὐξήσῃ τὰς γνώσεις του, καὶ νὰ διδαχθῇ προσέτε καὶ τὴν μέθοδον τοῦ διδάσκειν. Εκρηγείσης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἔδραμεν ἀμέσως εἰς τὴν ὑπὲρ ἐλευθερίας ἀγωνιζομένην πατρίδα του. Αἱ πολιτικαὶ ἀνωμαλίαι τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ 1823 ἔτος ἐπεισαν τὸν Φαρμακίδην νὰ μεταβῇ εἰς Κέρκυραν, ὅπου εὑρίσκετο ὁ γενναιός προστάτης του Γιελφορδ, προετοιμάζων τὰ περὶ τῆς ἐγκαθίδρυσεως τῆς Ιονίου Ακαδημίας, τῆς ὅποιας ἀνεφάνη τακτικὸς Καθηγητὴς κατὰ τὸ ἐπόμενον ἔτος 1824. Περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ 1825 ἔτους δι Φαρμακίδης ἐπερχαίτηθη ἐκ τῆς

Θεολογικῆς ἔδρας του καὶ ἀνεχώρησε διὰ τὴν Εὐλάδα, προσκληθεὶς παρὰ τῆς προσωρινῆς αὐτῆς Κυβερνήσεως νὰ γίνῃ ὁ συντάκτης τῆς ἐπισήμου ἑφταμερίδος της, ἵτες ἐκδίδετο ἐν Ναυπλίῳ καὶ ἐπιγράφετο Γενικὴ Ἐφημερίς τῆς Ἑλλάδος. Παρελθόντων ὅλην μηνῶν μετὰ τὴν ἐν Εὐλάδι ἔλευσιν τοῦ Κυβερνήτου, ὁ Φαρμακίδης, συνεντονθεὶς μὲ τὸν Ἀλέξανδρον Μητροχορδάτον, ἀρχηγὸν τῆς Ἀγγλικῆς φατρίας, ἐκπρύχθη ἀσπονδος ἔχθρος τῆς Καποδιστριακῆς Κυβερνήσεως. Ἐνεκ δὲ τοῦ μίσους τούτου καὶ τῆς παιδείας τοῦ Φαρμακίδου, ἡ Βαυαρικὴ Ἀντιβασιλεία παρεχώρησεν αὐτῷ ὅλην τὴν εὑνοιάν της, καὶ τὸν διώρισε Α'. Γραμματέα τῆς ἥδη συστηθείσης Ἱερᾶς Συνόδου. Μετὰ ταῦτα, ἀνεγερθέντος τοῦ ἐν Ἀθήναις Πανεπιστημίου, ὁ Φαρμακίδης ἐδιορίσθη Καθηγυτὴς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς, πώποτε ὅμως δὲν παρέδωκε μαθήματα. Κατὰ τὸ 1852 ἐξέδωκεν ἐν Ἀθήναις ἀγωρύμως τὸ περὶ τῆς ἀνεξαρτήτου Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑλλάδος πόνημα Ὁ Ἀγείτομος. Ἰδε τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 654.

ΦΑΣΛΗΣ (Διορύσιος). Πελοποννήσιος. Εἶς τῶν λογίων κληρικῶν, ἀχμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσγες ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 639.

ΦΑΤΖΙΚΑΣ (Γεώργιος). Κυνήριος. Ἀποπεφατωθέντων τῶν Ἑλληνικῶν μαθημάτων του ἐν τῇ πατρίδι του, καὶ χειροτονηθεὶς ἱερεὺς, ἀνεχώρησε διὰ τὴν Βενετίαν ὡς ἑφτημέριος τῆς αὐτοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Ἅγiou Γεωργίου. Ἀπιστιώσαντος δὲ τοῦ Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Παπολάτρου Τυπάλδου, ἡ ρήθεῖσα Ἐκκλησία ἔχθρευε πρὸ πολλῶν ἐτῶν, καὶ διάφοροι ταραχαὶ ἔλασσον χώραν εἰς τὴν Δαλματίαν, ὅπου ὑπάρχουσιν Ἐκκλησίαι τοῦ Ἀνατολικοῦ Δρυματος. Τότε ἡ Ἀριστοκρατία τῶν Βενετῶν ἡναγκάσθη νὰ παρακινήσῃ τοὺς ἐν Βενετίᾳ ὄρθοδξους Χριστιανοὺς νὰ ἐκλέξωσι ἀρχιερέα, ἵνα μεταΐῃ εἰς τὴν Δαλματίαν πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ διόρθωσιν τῶν ταραχῶν τῶν ἐκεῖ Ἐκκλησιῶν. Συνήχθησαν λοιπὸν οἱ ὄρθοδξοι καὶ ἐψήφισαν ἀρχιερέα τὸν ἑφτημέριον Φατζέαν, εἰδοποιοῦντες περὶ τῆς ἐκλογῆς ταύτης τὸν Οἰκουμενικὸν Πατριάρχην Ἰωαννίκιον, καὶ ζητοῦντες παρ' αὐτοῦ τὴν κατὰ κανόνας Πατριαρχικὴν ἐκδοσιν τῆς χειροτονίας διὰ τὸν ὑποψήφιον Φιλαδελφείας. Εἰς ἀπάντησιν, ὁ μὲν Πατριάρχης συνοδικῶς ἐπεμψεν εἰς τὸν Φατζέαν Ὀμολογίαν Πίστεως κατὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς Ἀνατολικῆς Ὅρθοδξου Ἐκκλησίας. Ὁ δὲ Φατζέας, πρὶν λάβῃ τὴν συνοδικὴν ἐπικύρωσιν, προτροπῇ τῶν ἐν Βενετίᾳ προ-

χήντων ἀνεχώρησε διὰ Κέρκυραν ἵνα χειροτονηθῇ, καὶ οὗτος γὰς προλάβη τὰ εἰς Δαλματίαν ἐκκλησιαστικὰ σχίσματα. Εὐ τούτοις δὲ Πάπας Κλήμης ΙΓ'. μαθὼν διὸ τοῦ ἐν Βενετίᾳ *Nouντζίου τον* (Πρέσβεως), δτὶ οἱ ὄρθιοδόξοι ἐκ νέου εἶχον λάση ἀδεῖαν νὰ Φηρίσωσι ἀρχιερέα, ἔταράχθη σφόδρα, καὶ κατὰ τὸ 1762 ἔτος πέμπτες *μοῆλαι* (ἐπίσημον διακοίνωσιν) εἰς τὴν Ἐνετικὴν Γερουσίαν, ἐλέγχων ταύτην ὡς ὀλιγοσεβῆ πρὸς τὸν Θρόνον τῆς Ἀρχώμης. Φθάσαντος δὲ τοῦ Φατζέας εἰς Κέρκυραν, συνήχθησαν αὐτῷ ἵνα τὸν χειροτονήσωσιν ἀρχιερέα οἱ δύο ἀρχιεπίσκοποι, δὲ Λευκάδος καὶ Ἀγίας Μαύρας Χρύσανθος, καὶ ὁ Κεφαλληνίας καὶ Ζακύνθου Σωφρόνιος. Οὗτοι δὲ ἀδίσταζον, μὴ ἔχοντες τὰ Πατριαρχικὰ βουλεύματα· βιασθέντες ὅμως, καὶ ἀπειλούμενοι παρὰ τοῦ γενικοῦ Προβλεπτοῦ τῆς Ἐνετίας ἐν Κερκύρᾳ, ἔχειροτόνησαν παρὰ κανόνα τὸν Φατζέαν Μητροπολίτην Φιλαδελφίας. Οὗτος δὲ ἐπιστρέψας εἰς Βενετίαν, ἀνέβη εἰς τὸν Δεσποτικὸν Θρόνον τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγεννῶν τοῦ 1763 ἔτους. Γνωστῆς γενομένης τῆς χειροτονίας τοῦ Φατζέας εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν καὶ Ἀρμην, ὁ μὲν Πατριάρχης δι' ἐπιστολῶν Συνοδικῶν εἰς καθαρεσιν ὑπέβαλε καὶ τοὺς χειροτονήσαντας καὶ τὸν χειροτονημένον,

καὶ πάντας τοὺς αὐτὸν ἀναγνωρίζοντας ὡς νόμιμον ἀρχιερέα. Οἱ δὲ Πάπας Βούλλαν δευτέραν ἐπεμψεν πρὸς τὴν Ἀριστοκρατίαν, ἐκφράζων τὴν δυσαρέσκειάν του διὰ τὴν τόλμην τῶν ὄρθιοδόξων, ψηφιζόντων καὶ χειροτονούντων ἐνας Σχισματίκον, ἀπειλῶν τέλος τοὺς Βενετοὺς δτὶ ηθελεν ἀπαγορεύσῃ τοὺς ἐκεῖ εύρισκομένους Γραικο-Οὐνίτους νὰ συγκοινωνήσωσι μετ' αὐτῶν, ἐὰν δὲν ἐδιόρθωναν τὸ σκάνδαλον τοῦτο. Τίτε η Ἐνετικὴ Γερουσία διέταξε τὸν Φατζέαν νὰ ἴδιωτεύῃ ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ καὶ νὰ ἀπέχῃ ἀπὸ πάσης ιεροπραξίας. Ἐπειδὴ δὲ η Γερουσία δὲν ἀπάντησεν εἰς τὰς δύο Βούλλας τοῦ Πάπα, οὗτος ἔγραψε καὶ τρίτην ὑπὸ ἡμερομηνίαν 30 Απριλίου τοῦ 1763 ἔτους. Τότε η Γερουσία παρατηροῦσα, δτὶ ὁ μὲν Πατριάρχης δὲν ἐπεμπε τὰ βουλεύματα, δὲ Πάπας ηθελε νὰ ἐπέμβῃ εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Ἀγίου Γεωργίου τῶν Γραικῶν, καὶ δτὶ τὰ τῶν Ἐκκλησιῶν τῆς Δαλματίας ἔχειροτέρευον ἡμέρα παρ' ἡμέραν διέταξε τὸν Φατζέαν νὰ εἰσέλθῃ ἐκ νέου εἰς τὴν Ἐκκλησίαν του. Τούτου γενομένου, τὸ σκάνδαλον ἐφθασεν εἰς τὴν ἀκμὴν του, διαιρεθέντων τῶν ὄρθιοδόξων εἰς δύο κόμματα, καὶ η Ἐκκλησία ἔχεινδύνευσε νὰ ὑποπέσῃ εἰς τὸν ζυγὸν τοῦ Πάπα. Ἐπανῆλθε δὲ η εἰρήνη καὶ η ὁμόνοια τῶν ὄρ-

θοδόξων μετά τὸν θάνατον τοῦ Φατζέα κατὰ τὸ 1768 ἔτος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 115 καὶ 117.

ΦΙΔΑΝΔΡΟΣ (*Εὐθύμιος*). Πελοποννήσιος. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἑκατονταετηρίδος. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 449 καὶ 456.

ΦΙΛΗΤΑΣ (*Κωνσταντῖνος*). Ἕπειρώτης. Ὁ πατὴρ του ὡνομάζετο Ἀναστάσιος, καὶ ἐφρόντισε περὶ τῆς παιδείας τοῦ γίοῦ του. Οὗτος δὲ ἀποπερατωθέντων τῶν Ἐλληνικῶν μαθημάτων του ἐν Ἰωαννίνοις, μετέβη εἰς τὴν Γερμανίαν, ἵνα διδαχθῇ τὴν ἰατρικήν. Ἡ δὲ Ἀκαδημία τῆς Ἀλλγετονίας τὸν ἑτίμησε μὲ τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος τῆς ἰατρικῆς κατὰ τὸ 1808 ἔτος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 443.

ΦΙΛΗΤΑΣ (*Χριστόφορος*). Ἕπειρώτης Ἐχρημάτισε μαθητὴς τοῦ ἐν Ἰωαννίνοις Γυμνασιάρχου Ψαλίδα. Κατὰ τὸ 1815 ἔτος μετέβη εἰς Νεάπολιν ἵνα διδαχθῇ τὴν ἰατρικήν, ἐνῷ δὲ ἐπαγγέλλετο τὸν διδάσκαλον τῆς Ἐλληνικῆς γλώσσης. Περὶ δὲ τὸ 1819 ἔτος τὸ πανεπιστήμιον τῆς Νεαπόλεως τὸν ἑτίμησε μὲ τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος τῆς ἰατρικῆς, καὶ ἐνῷ ἐτοιμάζετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Ἰωάννινα πρὸς ἐπαγγελίαν τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης του, προσεκλήθη ὡς διδάσκαλος τῆς ἐν Τεργέστῃ Ἐλ-

ληνικῆς Σχολῆς ύπό τῶν ἐφόρων τῆς κοινότητος τῶν Γραικῶν. Μεταβαίνοντος δὲ ἐν τῇ βρηθείσῃ πόλει τοῦ Κόμητος Γυζλφορδ, ὅστις κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἐπεριφέρετο ἀπὸ πόλειν εἰς πόλιν πρὸς ἐκλογὴν λογίων νέων Ἐλλήνων, ἀξίων νὰ κατέχωσι τὴν ἔδραν τῆς διδασκαλίας εἰς τὴν μέλλουσαν Ἰόνιον Ἀκαδημίαν, ὁ Φιλητᾶς ἐδέχθη εὐχαρίστως τὴν πρότασιν τοῦ εὐγενοῦς φιλέλληνος Γύζλφορδ νὰ μεταβῇ ἵδιᾳ γενναίᾳ δαπάνῃ του, εἰς Κανταβρίγιαν, ἵνα αὐξήσῃ καὶ τελειοποιήσῃ ἐν τῷ ἐκεῖ Πανεπιστημίῳ τὰς φιλολογικάς του γνώσεις. Περὶ τὸ 1822 ἔτος ἡ Ἰόνιος Κυβέρνησις διώρισε τὸν Φιλητᾶν Διευθυντὴν τῶν δευτερευόντων σχολείων τοῦ Κράτους, καὶ κατὰ τὸ 1824 ἔτος Καθηγητὴν τῆς Λατινικῆς γλώσσης καὶ φιλολογίας ἐν τῇ ἥδη ἐγκαθιδρυθείσῃ Ἀκαδημίᾳ. Μεταρρύθμησης δὲ ταύτης ύπὸ τῆς Ἰονίου Γερουσίας μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀρχοντος Γυζλφορδ, ὁ Φιλητᾶς διώρισθη Διευθυντὴς τῶν ἐν Ζακύνθῳ Σχολείων. Περὶ δὲ τὸ 1838 ἀνεκαλέσθη εἰς τὴν ἐν Κερκύρᾳ Ἰόνιον Ἀκαδημίαν, τῆς ὧποίας εἶναι καὶ τὴν σήμερον εἰς τῶν ἐγκριτερῶν Καθηγητῶν. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 746.

ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ (*Δανιήλ*). Ἐκ Μηλιῶν τῆς Θετταλο-Μαγνησίας. Ἀποπερατωθέντων

τῶν ἔγκυκλίων μαθημάτων του ἐν τῇ πατρίδι του, καὶ λαβὼν τὸ σχῆμα τοῦ ἱερομονάρχου, μετέβη εἰς Ἰταλίαν ὅπου εὑρίσκετο ὁ συμπατριώτης του Ἱεροδιάκονος Κωνσταντῖνος, μετὰ τοῦ ὀποίου εἰργάσθη εἰς τὴν σύνταξιν τῆς Γεωγραφίας εἰς τὴν κοινοτέραν διάλεκτον πρὸς ἀντίληψιν καὶ αὐτῶν τῶν ἀγραμμάτων ἀνδρῶν. Ἡ ἔργασία αὗτη ἤγινεν ἐν Βουκουρεστίῳ περὶ τὸ 1791 ἔτος, ὅπου εὑρίσκετο ὁ τῆς Ῥώσσιας στρατάρχης Ποτέμκιν, πρὸς τὸν ὀποίον οἱ δύο φίλοι συνεργάται ἀφιέρωσαν τὸ βιβλίον των, ἐπειδὴ ἐδιδεν εἰς τοὺς Γραικούς τὴν ἐλπίδα, δτι ἡ Αὐτοκρατόρισσά του Λίκατερίνη ἔμελλε νὰ ἐλευθερώσῃ τὴν πατρίδα των ἀπὸ τὸν ζυγό τῶν Τούρκων. Ματαιώθεισῶν τῶν ἐλπίδων τοῦ Φλογιπίδου καὶ Κωνσταντίνου, οἱ δύο φίλοι οὗτοι ἐπανῆλθον εἰς τὴν πατρίδα των, διδάσκοντες τὴν νεολαίαν. Μετὰ παρέλευσιν δὲ ὀλίγου χρόνου ὁ Φλογιπίδης μετέβη ἐκ νέου εἰς Βιέννην, ὅπου ἐτύπωσε διάτορα πονήματά του. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 215, 329, 352, 580, 581, 606 καὶ 607.

ΦΛΟΓΑΪΤΗΣ (Νικόλαος). Ἐγεννήθη ἐν Ὀδησσῷ, ὅπου μετώκησεν ἐκ τῆς νήσου Λευκάδος ὁ πατήρ του Θεόδωρος, καὶ ὅπου ἐδιδάχθη τὰ ἔγκυκλια μαθήματα. Ἐνθουσιασθεὶς δὲ περὶ τῆς ἐλευθερίας τῆς Ἑλλάδος ἀπὸ τὴν προκήρυξιν τοῦ

Ἀλεξάνδρου ἕψηλάντου, ὁ Φλογαῖτης μετέβη εἰς Πελοπόννησον καὶ ἐκατατάχθη ὑπὸ τῆς σημαίας τοῦ Δημητρίου ἕψηλάντου, ὃπερ ἀφοσε διορισθεὶς ὑπὸ τῆς προσωρινῆς Κυβερνήσεως εἰς πολιτικὴν ὑπηρεσίαν. Ἐπὶ Κυβερνήτου ἐδιορίσθη Πρόδρος τοῦ πολιτικοῦ Δικαστηρίου τῆς Ἀνατολικῆς Ἑλλάδος, ἐδρεύοντος ἐν Σαλώνοις. Σήμερον δὲ κατέχει τὴν Προεδρίαν τοῦ ἐν Ναυπλίῳ Ἐφετείου. Μεταξὺ τῶν Νεοελλήνων πρῶτος αὐτὸς συνέγραψε πονημάτιον περὶ τῆς Μουσικῆς Θεωρίας. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 782.

ΦΟΡΤΙΟΣ (Λεωνάρδος). Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς ΙΖ'. ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 35.

ΦΟΥΡΝΑΡΑΚΗΣ (Φραγκίδης). Χῖος. Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὰς Σημειώσεις τῶν ἀριθμῶν 721, 722 καὶ 736.

ΦΩΚΑΣ (Ιωάννης). Κεφαλλήν. Περιηγητὸς ἀκμάσας περὶ τὰ μέσα τῆς ΙΖ'. ἐκατονταετηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθ. 65.

ΦΩΤΕΙΝΟΣ (Διονύσιος). Εἰς τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Θιασώτης δὲ καὶ τῆς ποιήσεως, γίνεταις νὰ διορθώσῃ τὸ Ιεχτίκδον τοῦ Ερωτοκρίτου καὶ ἐστέργεταις τὸ δημοτικὸν ποίημα τοῦτο τῶν Ἑλλήνων τῆς φυσικῆς

του καλλονῆς. ίδε τοὺς ἀριθμοὺς 623 καὶ 678.

ΦΩΤΙΑΔΗΣ (Λάμπρος). Έγεννήθη ἐν Ἰωαννίνοις, ὅπου ἐδιδάχθη τὰ ἔγκυκλια μαθήματα. Μεταβὰς δὲ εἰς Βουκουρέστιον πρὸς ἐπαγγελίαν τῆς ‘Ελληνικῆς γλώσσης, προσέκληθη τὸ 1795 ἑτος παρὰ τοῦ Ηγεμόνος τῆς Βλαχίας Ἀλεξάνδρου Μουρούζη νὰ λάβῃ τὰ χρέη τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ελληνικῆς καὶ Σχολάρχου τῆς αὐτόθις Αὐθεντικῆς Σχολῆς. Εἰς ὄλιγον διάστημα καιροῦ ὁ ζῆλός του, καὶ ἡ μεθοδὸς τῆς παραδόσεώς του ἐπροσκάλεσαν πλῆθος μαθητῶν ἀπὸ διάφορα μέρη τῆς ἐν Εὐρώπῃ καὶ Ἀσίᾳ δούλης ‘Ελλάδος. Επροσπάθει πρὸ πάντων νὰ ἐγχαράξῃ εἰς τὰς καρδίας τῶν μαθητῶν τὸν ὑπὲρ πατρίδος ἔρωτα μὲ τὰ ζωηρὰ παραδείγματα τῶν ἀρχαίων συγγραφέων τῆς ‘Ελλάδος. Δὲν ώροισαν μὲ ἔκεινους ταὺς ἀργυροκινήτους διδασκάλους οἵτινες μετροῦσι τὴν παραδοσίν των μὲ τὸ ὠρολόγιον ἀνὰ χεῖρας. Οἱ φωτιάδης ἐτελείονε τὸ μάθημά του μὲ ἐπιθύμιαν νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ καθεκάστην ὑπὲρ τὸν δέοντα καιρόν. Ἀγαπῶν ἐπέστις ὅλους τοὺς μαθητὰς, ἐπεδοκίμαζε μόνον ἔκεινους οἵτινες διεκρίνοντο, καὶ τοιωτοτρόπως ἔκέντα τὴν φιλοτιμίαν ἐκάτου, χωρὶς νὰ δίδῃ χώραν εἰς τὴν ζηλοτυπίαν. Πρὸς τοὺς ἐνδεεῖς

δὲ μαθητὰς ἐπαραχώρει ἐκ τῶν ἐντίμων ἰδρώτων του τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα. Τοιοῦτος σπάνιος διδάσκαλος σχι μόνον ἐστέβετο ἀπὸ ὅλους, ἀλλὰ ἐλατρεύετο. ‘Η φύσις τὸν ἐπροΐκισε μ’ ἔκτακτα πλεονεκτήματα· μηνυμονικὸν μέγα, εύφυέαν, ὀξυδέρκειαν νέδος, καὶ καλοκάγαθίαν καρδίας. Συνέταξε ποιημάτια διάφορα καὶ παντὸς εἶδους ποιήσεως, τῆς ὅποιας οἱ κανόνες ἐγράφησαν ἐν τῇ Μετρικῇ του, ἦν ἐτύπωσεν ὁ μαθητής του Πῶπ. Μεθερμήνευσεν ὡσαύτως τὰς τοῦ Συνεσίου ἐπιστολὰς καὶ τῶν δέκα ρητόρων τὰ σωζόμενα, ἐκδοθέντα ὑπὸ τοῦ μαθητοῦ του καὶ διαδόχου εἰς τὴν Γυμνασιαρχίαν Νεοφύτου Δούκα. Ἀπεβίωσε δὲ τὸ 1805 ἑτος, τὸ 55 τῆς ἡλικίας του. Ἱδε τὸν Σημειώσιν τοῦ ἀριθμοῦ 131.

Χ.

ΧΑΙΡΕΤΗΣ (Κύρικος). Κρής. Έγεννήθη περὶ τὸ 1780 ἑτος. Διδαχθεὶς ἐν τῇ πατρίδι του τὰ κοινὰ λεγόμενα γράμματα, μετέβη εἰς τὸ ὄρος τοῦ ‘Αθωνος πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν ‘Ελληνικῶν μαθημάτων του. Μετὰ ταῦτα ἀνεχώρησε διὰ τὴν Ἰταλίαν, ἐκλέζας τὸ ἐν Πατανίῳ φυμιζόμενον Πανεπιστήμιον, ἵνα διδαχθῇ εἰς τὰ τῆς ιατρικῆς καὶ φιλοσοφίας μαθήματα. Ἐκεῖ εὗρεν ὡς συμμαθητὰς τὸν Κόμη-

τα 'Ιωάννην Καποδίστριαν Κερκυραίον και τὸν Κωνσταντίνον Βαρδαλάχον Αἰγύπτιον, μὲ τοὺς δύοίους συνέδεσε στενοτάτην φιλίαν. Δεῖνών δὲ κατὰ τὸ 1796 ἔτος τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος τῆς Ιατρικῆς καὶ τῆς φιλοσοφίας, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του. **Δλλά** μετὰ δύο περίπου ἑτῶν διαμονὴν ἀναγκάσθη νὰ στεψθῇ αὐτῇ, ἐνεκατῆς τότε συμβάσης ἐπαναστάσεως τῶν Γενιτζάρων, καὶ νὰ μεταξῇ εἰς Κωνσταντινούπολιν, δῆπου ἀργότερα ἐτεμῆθη ως ιατρὸς τοῦ Σουλτάνου Μαχμούτη τοῦ Β'. **Ἐκραγείσης** δὲ τῆς 'Ελληνικῆς ἐπαναστάσεως κατὰ τὸ 1821, μετ' ὀλίγον ἀπεβίωσεν ἀπὸ τὸν βαθύτατον τρόμον, διὸ γενάνθη ἴδων τὴν μάχαιράν τοῦ δημίου ἐτοίμην νὰ τὸν ἀποκεφαλίσῃ, ως ὑποπτευτής τῆς 'Ελληνικῆς ἐπαναστάσεως, ἐὰν τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὁ δῆμιος δὲν ἐμποδίζετο κατὰ διαταγὴν τοῦ Σουλτάνου, διτὶς ἡγάπα τὸν Χαιρέτην. Κατὰ τὴν ἐν Βενετίᾳ διαμονὴν του, δῆπου μετέβαινε συχνάκις ἀπὸ Παταύιον ἐνησχολεῖτο εἰς τὴν διόρθωσιν διαφόρων βιβλίων ἐκκλησιαστικῶν καὶ φιλολογικῶν, ἐκδοθέντων ὑπὸ τῶν ἐκεῖ 'Ελλήνων τυπογράφων, καὶ ὑπὸ αὐτοῦ τοῦ ἰδίου. **Ἴδε τὸν ἀριθμὸν 235 προσέτι τὴν Σημείωσιν τοῦ ἀριθμοῦ 111 καὶ τοὺς ἀριθμοὺς 240 καὶ 287.**

ΧΑΛΚΟΝΔΥΛΗΣ (Μημή-

τρος). **Ἐγεννήθη** ἐν Ἀθήναις κατὰ τὸ 1428 ἔτος. Πεσούσης τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας, μετέβη καὶ αὐτὸς ἐν Ἰταλίᾳ, διδάξας τὰ 'Ελληνικὰ κατὰ πρῶτον ἐν Φλωρεντίᾳ, καὶ ὕστερον εἰς Μεδιόλαντ, ὅπου ἀπεβίωσε περὶ τὸ 1510 ἔτος. **Ἡ φήμη** του ἦτο τοσοῦτον ἐκτεταμένη εἰς δλην τὴν Ἰταλίαν, ώστε ὁ περιώνυμος τεπογράφος **"Αλδος ἀφιέρωσεν** αὐτῷ, ως τεχμήριον σεβασμοῦ τὸν ὑπὸ αὐτοῦ ἐκδοθέντα Εύρεπίδην, κατὰ τὸ 1503 ἔτος. Τοὺς δὲ ὑπὸ Χαλκονδύλου ἐκδιθέντας Ἐλληνας συγγραφεῖς εἶναι σήμερον δύσκολον νὰ εὕρηταις πρὸς ἀγοράν. **Ἴδε τοὺς ἀριθμοὺς 3, 4 καὶ 11.**

ΧΑΡΤΟΥΛΑΡΗΣ (Γεώργιος). **Ἐγεννήθη** ἐν τῇ νήσῳ Χίῳ, δῆπου ὁ πατήρ του Σταμάτιος ἦτονέφημέριος εἰς μίαν ἐκκλησίαν. **Καταστραφείσης** δὲ τῆς νήσου ταύτης κατὰ τὸ 1822 ἔτος, διὰ τοῦτο οὗτος μετὰ τῆς οἰκογενείας του ἐσώθη ἐν Σύρῳ, δῆπου ὁ υἱός του Γεώργ. ἐξεπαιδεύθη. **Ἴδε τὸν ἀριθμὸν 495.**

ΧΟΡΤΑΤΖΗΣ (Γεώργιος). Κρής. **Εἶς** τῶν λογίων ἀνδρῶν, ἀλμασάντων περὶ τὰ τέλη τῆς ΙΖ'. ἐχατονταετηρίδος. **Ἴδε τὸν ἀριθμὸν 64.**

ΧΡΗΣΤΑΡΗΣ (Μιχαήλ). **Ίωαννίτης.** **Ἀποκερατωθέντων** τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων του ἐν τῇ πατρίδι του, ἀνεγώρησε διὰ τὴν Ἰταλίαν, καὶ μετά

ταῦτα μετέβη εἰς Γερμανίαν, ἵνα διδαχθῇ τὴν ιατρικὴν ἐπιστήμην. Λαβὼν δὲ τὸ δίπλωμα τοῦ Δόκτωρος, ἔκλεξεν ὡς δ.α.-μονήν του τὸ Βουκουρέστιον, ἐπαγγελλόμενος τὴν ιατρικὴν μετ' ἐπιτυχίας. Θεσώτης δημως τῶν Μουσῶν καὶ μάλιστα τῆς Μελπομένης, ἔκαταγίνετο εἰς μεταφράσεις Ἰταλικῶν ἢ Γαλλικῶν πραγμάτων, αἱ διποῖαι ἐπαριστάνοντο ἐν τῷ Θεάτρῳ τοῦ Βουκουρέστιου, τοῦ διποίου αὐτὸς ἦτον ἢ ψυχή. Όσον δὲ ἤγάπα τὴν ἐλευθερίαν τοῦ ἔθνους του, τοσοῦτον ἐπροσπάθει νὰ μετριάσῃ τὴν δρμὴν τῆς νεολαίας, διστάζων περὶ τῆς ἐπιτυχίας τοῦ μεγάλου κινήματος, ἐπειδὴ ἐνόμιζεν, ὅτι δὲν εἶχε φύασει τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Ἀλλὰ ἐνθουσιασθεὶς μετὰ τοσούτων ἀλλῶν, καὶ ἀπατηθεὶς ἀπὸ ἓνα σχέδιον κατ' ἐπιφάνειαν μόνον καλὰ ὠργανισμένον, ἔδραμε γενναῖως εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης, καὶ ἦτον εἰς τῶν πρώτων Ἱερολογιτῶν, σωθεὶς ὡς ἐκ θαύματος εἰς Τρανσυλβανίαν μετὰ τὴν καταστροφὴν διλοκλήρου τοῦ Ἱεροῦ Λόχου. Ἀπεβίωσε πέντε σχεδὸν, καταγινόμενος εἰς τὴν σύνταξιν ἐνδειπονήματος Κατήχησις Πολετικὴ, ἐπιγραφομένου, διπερ δὲν ἐξεδόθη. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 368 καὶ 575.

ΧΡΙΣΤΟΔΟΞΟΣ ἐξ Ἀκαρνανίας. Ὑπὸ τοῦ ὀνόματος τούτου εἶναι γνωστὸς εἰς λόγιος

ἀνὴρ γεννηθεὶς ἐν Ἀκαρνανίᾳ περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ΙΗ'. ἐκπονταετηρίδος, διστις ἐθεωρήθη ὡς ἀθεος ὑπὸ τῶν κληροικῶν, ἐνεκα τῆς ἀμαθείας τῆς ἐποχῆς ταύτης, καθ' ἥν ἡ νέα φιλοσοφία ἦτο σχεδὸν ἀγνωστος. Οἱ ἐν Βιέννη δημως ἐρποροι ὁμογενεῖς ἐξετίμησαν τὴν παιδείαν του, καὶ ἴδιᾳ αὐτῷ δαπάνη ἐτυπώθη τὸ φιλοσοφικὸν πόνημά του. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 191.

ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΓΔΟΣ (Ἀθανάσιος). Διάφοροι συγγραφεῖς ὡμολησαν περὶ τοῦ Λυρικοῦ ποιητοῦ τούτου τῆς ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος. Κατὰ τοὺς μὲν ἐγεννήθη τὸ 1760 ἔτος ἐν Καστορίᾳ, πόλει τῆς Μακεδονίας, καὶ κατὰ τοὺς δὲ ἐν Ἰωαννίνοις. Ὁ περιώνυμος γυμνασιάρχης Δάμπρος Φωτιάδης τὸν ἐκτίρυξε λογιώτατον ἀνδρα, καὶ ὡς τοιοῦτον τὸν ἐπαρουσίασεν εἰς τὸν Ἡγεμόνα Ἀλέξανδρον Μουρούζην, διστις τὸν ἐδέχθη εἰς τὴν αὐλὴν του ὡς διδάσκαλον τῶν τέκνων του. Ὁ Χριστόπουλος θεωρεῖται ὡς αὐτούργος νέας μεθόδου περὶ τῆς συντάξεως Γραμματικῆς τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης, καὶ ὡς νέος Ἀνακρέων. Ἰδοὺ τίνε τρόπῳ ἐχφράσθη περὶ αὐτοῦ ἦτος ὁ Νερούλδης ἐν τῷ πονήματι του *Cours de littérature grecque-moderne ἐπιγραφομένῳ*, σ. 121. — Ce système consiste à écrire la langue grecque moderne telle qu'on

la parle, sans y apporter le moindre changement, ni dans l'acception des mots, ni dans leurs variations, ni dans leurs formes. Le fondateur de ce système fut le jurisconsulte Gatardzy. L'homme qui réussit le mieux à le mettre en vogue fut le poète lyrique Athanase Christopoulos; il adopta toutes les idées de Gatardzy et leur donna des bases plus fermes. Non content d'avoir plaidé pour l'emploi du grec vulgaire, il voulut encore montrer que cet idiome était un des nombreux dialectes de la langue ancienne, et il composa une grammaire *éolieo-dorienne*, dans laquelle, par un ingénieux choix d'exemples, il s'efforça de prouver que les altérations apparentes du grec moderne n'étaient que des formes dérivées des antiques dialectes dorien et éolien. Poète aimable et doué d'une riante imagination, Christopoulos, par le charme de ses vers, entraînait tout le monde. La poésie légère, qui aime à s'exprimer naturellement, et qui rejette toute locution précieuse ou recherchée, secondait les vues de Christopoulos; ses odes Anacréontiques, du style le plus familier, étaient pour tous les Grecs un objet d'admiration et de délices. Ο Χρι-

στόπουλος ἐγενήθη ὑπὸ τοῦ Ἡγεμόνος Μουρούζη μὲ τὸν τίτλον Καμιάρης, καὶ ὑπηρέτησε τὸν διάδοχον αὐτοῦ Ἰωάννην Καρατζᾶ. Ἐκραγεῖσης δὲ τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως ἀνεγέρθησεν εἰς Τρανσυλβανίαν, ὅπου μετ' ὄλγον ἀπεβίωσεν. Ἰδε τοὺς ἀριθμοὺς 377, 378 καὶ 474.

ΧΡΥΣΟΒΕΛΟΝΗΣ (*Λαυρέττης*). Ήταν τῶν λογίων κληρικῶν, ἀκμασάντων περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς ἐνεστώσης ἐκατοντατηρίδος. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 337.

ΧΡΥΣΟΚΕΦΑΛΟΣ (*Κορσακτῖος*). Ἐκ Καλλιπόλεως. Ήταν τῶν λογίων ἀνδρῶν τῆς ἐνεστώσης ἐκατονταετηρίδος. Ἐπαγγέλλετο τὴν διδασκαλίαν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Ἰδε τὸν ἀριθμὸν 481.

ΨΑΛΙΔΑΣ (*Aθαράσιος*). Ἐγενήθη ἐν Ἰωαννίναις, ὅπου ἐδιδάχθη τὰ ἔγκυκλια μαθήματα, καὶ τὴν Ἑλληνικὴν τε καὶ Λατινικὴν γλῶσσαν. Μετὰ ταῦτα μετέβη εἰς Γερμανίαν πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν μαθημάτων του, καὶ ἔχρημάτισε μαθητὴς τοῦ περιωνύμου φιλοσόφου Κάντ. Ἐπανελθὼν ἐν τῇ πατρίδι του κατὰ τὸ 1793 ἔτος, ἐδιορίσθη διδάσκαλος τῆς φιλοσοφίας καὶ Γυμνασιάρχης τοῦ ἐν τῇ πρωτευούσῃ τῆς Ἰππείρου πρώτου Γυμνασίου.

Εχαίρε τὴν εῖνοις τοῦ Τυράννου Ἀλῆ πασᾶ, δστις συχνάκις τὸν ἐσυμβουλεύετο περὶ πολιτικῶν ὑποθέσεων. ὁ Ψαλίδας μὴ γνωρίσας ἐνδομύχως τὴν ψυχὴν τοῦ Τυράννου, ἐνόμισεν ὅτι ἐδύνατο γὰρ τὸν ἔνθιστασην ὑπὲρ τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Ἑλληνικοῦ γένους ὑπὸ τῆς ἡγεμονίας του. Ἄλλα τὰ πολιτικὰ συμβάντα τοῦ 1820 ἀπέδειξαν πόσον ἡ πατήθη, καὶ εὐτυχῶς ἐδυνήθη νὰ σώσῃ ἐαυτὸν καὶ τὴν οἰκογένειάν του εἰς Κέρκυραν, ὅπου ἔτυχε καλῆς ὑποδοχῆς ὑπὸ τοῦ Λόρδου Ἀρμοστοῦ Ἀδαμ. Ἐγκαθιδρυθείσης δὲ τῆς Ἰονίου Ἀκαδημίας κατὰ τὸ 1820, τὸ χοινὸν ἀπόρησε μὴ βλέπον εἰς τὸν χορὸν τῶν Καθηγητῶν καὶ τὸν διδάσκαλον Ψαλίδαν. ὁ Ἀρχων Γυζελφρέδ δὲν εἶχε περὶ αὐτοῦ οὐδεμίαν ὑπόληψιν, μάλιστα τὸν ἀπεστρέφετο, ἐνεκα τῆς ἐλευθεροστοιχίας του, ητις ἐδικαίονε; μὸν 228.

κατὰ τὴν παρατήρησιν τῶν ἔχθρῶν του, τὴν ἐπωνυμίαν του Ψαλίδας. Ἐπαγγέλλετο λοιπὸν ἐδιαιτέρως τὸν διδάσκαλον ἐν τῇ οἰκίᾳ του. Ἀποδιώσαντος δὲ τοῦ Ἀρχοντος καὶ μεταρρύθμιθείσης τῆς δημοσίου παιδείας ὑπὸ τῆς Ἰονίου Κυβερνήσεως, ὁ Ψαλίδας διωρίσθη Διευθυντὴς τῶν δευτερευόντων σχολείων τῆς νήσου ἀγίας Μαύρας, ὅπου ἀπεβίωσε κατὰ τὸ 1833 ἔτος, καὶ ἐνταφιάσθη ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ ἀγίου Μηνᾶ. Ἡ δὲ Ἰόνιος Γερουσία, κατὰ πρότασιν τοῦ Δευκαδίου Γερουσιαστοῦ Πετριτζοπούλου, ἐψήφισε, μὲ θαυμασμὸν πάντων, εἰς τὴν χήραν Ψαλίδα μηνιαίαν σημαντικὴν σύνταξιν, ἥν ἀπόλαυσε, κατὰ δευτέραν χάριν τῆς Ἰονίου Γερουσίας, ἐν Ἀθήναις, ὅπου μετέβη μετὰ παρέλευσιν ἑτῶν τινῶν, καὶ ὅποι ἀπεβίωσε τὸ 1850 ἔτος. Ἰδε τὸν ἀριθμούς του, ητις ἐδικαίονε;